

החוק הישראלי שמועה שהענין לא הסתיים, וכי ישראל עוד תצורף לברית — אחרי ש יתיאשו האמריקאים מן הסיכוי לצרף אליה את מצרים.

הלחי הישראלית עוד היתה נטויה.

דת
נישואין - או מוות!

הדבר היה בשנת 1948. הקרב הגדול על רמת-יוחנן סער במלוא עוזו. אחת הפלוגות של גדוד 21 הצליחה לכבוש את הכפר הערבי הושא (אושא העתיקה), אך תגבורת דרוזית גדולה הקיפה את הכפר. התחמושת הלכה ואזלה. המצב היה בכל רע. משה הג' דוד שלח את קציני-המדועין הצעיר (או 20) משה ברקוביץ עם משוררין להביא לני צורים תחמושת.

המשוררין התקדם לאיטו תוך חילופי יריות בלתי-פוסקים. פתע זינקו אחדים מחילי האויב וניצבו בסמוך לו. לא היתה כל אפי שרות לפגוע בהם מן המשוררין. או זינק משה החוצה, חיסל את כיתת-האויב בצרורות ספורים של תת-מקלע. המצור נפרץ וקציני-המדועין צויין לשבת בפקודה מיוחדת של המטה הארצי.

מאז השתתף משה ברקוביץ בקרבות רבים,

האחרונה עמדה לסיים את המשא-ומתן לכריית הברית הצבאית שלה עם הערבים — ברית שנחתמה השבוע ושכללה סעיף מסורש נגד ישראל, המחייב את תורכיה לפעול ל"ביצוע החלטות או"ם" — פינוי ישראל מ"יפו, לוד והגליל המערבי, בינאום ירושלים, החזרת כל הפליטים. התורכים נבהלו כשהיו פיעה ברגע עדין זה נציגות ישראלית רשמית, העליבו אותה בגלוי. ממשלת ישראל הכריזתה איתם ממש לסטור על לחיה השניה.

אדוקים מן האפיפיור. גם הנוצרי האדוק ביותר אינו מחויב אלא להגיש את הלחי השניה, אחרי שסטרו על הראשונה. ישראל לא הסתפקה בכך, הזמינה השבוע בגלוי ובזוון סטירת-לחי שלישית.

ישראל ידעה מזמן כי מתנהל משא-ומתן לכריתת הסכם תורכי-עיראקי, בהשראת הא"מריקאים. אבא אבן כיתת את רגליו במשרדי הסטייט-דפרטמנט, במאמץ-שוא למנוע את ה"דבר. כאותו מאסוכיסט, שהתחנן באוזני ה"סאדיסט, התחנן אבן כי ישראל תצורף אף היא לברית זו, הנותנת נשק חדש בידי הערבים.

היה זה מעשה אחילי מאין כמוהו. הוא קבע עובדה כי בסכסוך הפנימי, המועזע כ"גע את החבר הערבי, נמצאת ישראל דוקא בצד עיראק התוקפנית, שונאת-ישראל המיב"הקת, נגד מצריים, המדינה הערבית היחידה,

(המשך מעמוד 5)
ביותר לכל הפרשה הוא המנוצח, המורביל את סוסו של מרדכי המנוצח. גרונדמן התנגד לנושא המלאקאט, טען כי כל אחד מן המתחרים יגיש את אותו הדבר, היות והא"ס שריות מצומצמות ביותר: "או אסתר עם אחשוורוש, או מרדכי עם המן." אולם בסופו של דבר שוכנע כי גם הנושא וגם הסיגנון מתאימים בדיוק למאורע. "מלאקאט זה ב"סיגנון אחר לא היה יכול להתקבל" טען הצייר.

קור קיבל את המחמאה בקורת-רוח: דעתו על יצירותיו של ז'אן דויד היתה חיובית ביותר: "אין ספק שהוא אחד מסובי הצייר רום. אולם הוא התמחה רק בפלאקאטים על נושאים תרבותיים. אילו היה עליו לייצר פלאקאט מסחרי, היה, כחדאי, משתמש בסיגנון אחר. בסופו של דבר, העיקר הוא אם הפלאקאט בסדר."

מדיניות
מאסוכיזם פוליטי

סאדיסט ומאסוכיסט נפגשו.
המאסוכיסט (מתחנן): "הכה אותי! הכ' אב לי! בעט בי!"
הסאדיסט (בחיוך אכזרי): "לא!"
בידיעה מוצלחת זו התהלכה זה כמה זמן

השולח משה
האקבל אתה

ממתנת פורים מלכ"ר תי"ת זו: בקבוק "יין הנשיא" (שמפניה ישראל לית) של "כרמל מורח" מיקבי ראשון לציון וזכ"רן יעקב.

התסיסה העדינה והסעם הנפלא של "יין הנשיא" ישו אוריה חגיגית לכל סעודה או מסיבה.

יין הנשיא
מאניה ישראלית

כומל מזרחי

ציור ברק ואורית
"אינני יהודיה, אני נוצריה!"

נפצע כראשו, שוחרר, שינה את שמו לברק, החליף את הרובה במכחול-הציירים. הציור היה אהוב עליו יותר מכל. "אני חי רק ל"מען הציור" היה הוא אומר — עד אשר פגש באורית.

שמה הקודם של אורית היה לטוסבה פנטקוביץ. הצעירה הנוצרית, תמירת-הגוף, זהובת-השיער, בעלת העיניים התכולות, הגי עה לישראל עם המשורר היהודי-סרבי הצעיר מילאן פנטקוביץ, לו נישאה עוד בארצו של טיטו, לאחר שנשתחררה מבית-הסוהר, בו ישבה באשמת חתירה ריאקציונית.

הווג השתקע בירושלים. לטוסבה שינתה את שמה לאורית, ההלה לעבוד מאסיסטית של רופא-השניים ד"ר שליט, טיפלה, בין השאר, גם בשניו של הנשיא, יצחק כ"צ-בני. אולם לאחר זמן התברר שהנישואין לא עלו יפה: אורית נפרדה ממילאן, עברה לחיפה, החלה לעבוד כמנהלת-חשבונות ומלצרית בקפה אלדוראדו, על הרי-הכרמל.

בא, ראה, כבש. הלקוחות של אלדוראדו ניסו לעגוב על הצעירה יפת-התואר, נתקלו בקרירות אדיבה. רק אחד מהם בא, ראה וכבש: אורית התאהבה במשה ברק ארד-הבלורית ויוקד-העיניים, ממבט ראשון. השניים החלו להיפגש בתכיפות, חיפשו מ"קום בו יוכלו לחיות באושר ושלוה.

במהרה נמצא גם המקום: אוריה ישנה, הרוסה למחצה, במושבי-האמנים עין-הוד,

שעמה יש לישראל סיכוי כל שהוא להגיע לידי שלום.

אולם האמריקאים גם לא נענו לבקשה. הם דחו את הצעה ישראל. רק עוור אחד של דאלס רמו לאבן כי אמריקה מוכנה לקחת בחשבון את צירופה של ישראל לאיזוי ברית, אולי עם תורכיה. איש לא בדק אם היתה זאת הכרוה אמיתית, או רק הצעה אי-שית של אותו פקיד, ואולי רק צורה אדיבה להיפטר מנדוניקיות דיפלומטיות.

בלחי נטויה. אולם ירושלים ביקשה נצחון. אחרי שירה ארוכה של סטירות-לחי, רצתה להוכיח הצלחה כל שהיא. כך הזמינה מיד סטירת-לחי נוספת.

אבן הבין כי ירושלים רואה בהכרזה הס'תמית "הבטחה". מעונינת לקבוע עובדה מוג' מרת. ברצון או שלא ברצון, מסר הודעה לעתונות כי מתנהל משא-ומתן בינו לבין הממשלה האמריקאית בדבר צירופה של ישר'אל לברית הבטחון.

האמריקאים הודעו. הצהרה מעין זו יכ' לה לשים קץ לשאיפתם הלוהטת ביותר: לצרף את יתר ארצות ערב לברית התורכית-עיראקית-פאקיסטאנית. דובר משרד-החוץ ה"אמריקאי הודרו, הכחיש לחלוטין את הודעת אבן, הודיע ששום משא-ומתן כזה לא הת'נהל.

אם השלו האמריקאים את עצמם כי השפלה לאומית זו תרחיק את ממשלת ישראל, טעו טעות מרה. השבוע הפיצו אנשי משרד

בארץ. השבוע סופרה בפעם הראשונה במס' דרונות הממשלתיים, כהדגמה מוצלחת לדרך דיפלומטית חדשה שהפכה ביגרה בממשלת ישראל.

פטירות בשמע מאסוכיזם היא סטיה מינית אשר בעליה מפיקים הנאה מכך שמע' גים אותם. לרוב מופיעה תכונה זו רק אצל ילדים קטנים, המתגברים על כך במ' רוצת השנים בדרך של סובלימציה. הפסי'כיאנליזה מלמדת שמקורה ביצירה-הרס, ה' מופנה משום-מה סנימה. אולם גם הפסיכ'ר אנאליזה לא הכירה עד כה את התופעה של מדינה שלמה שלקתה בסטיה זו. בשב'ר עול האחרונים היה נדמה שזה יהיה חידוש ישראלי.

הסימפטום הראשון ניתן בימי ביקורו ה"מפורסם של משה דיין בארצות-הברית. האי מריקאים, שהיו עסוקים בחיזור אחרי הער'בים, לא רצו בביקור. הישראלים התעקשו. הרמטכ"ל הופיע בניו-יורק, הודיע שהזמן על-ידי האמריקאים. התוצאה: סטירת-לחי מצוללת, כשהאמריקאים הודיעו רשמית ש'הרמטכ"ל בא לביקור לפי בקשתו הפרטית. סימפטום שני ניתן החודש כשיצאה משל'חת ישראלית לתורכיה, בדיוק בשעה שזו

* היא נקראת כך על שם הטופר האוסטרי ליאופולד פון סאחר-מאסוך (1835-95), שד' מויות עלילותיו הציטינו במידה מוגזמת בתכונה זו.

כל אשה רוצה להיות יפה
לקראת עונת הנשפים.

כל אשה יכולה להיות יפה
אחרי הטיפול הנכון.

סלסול תמידי טבעי, התאמת תסרוקות, צביעה, מניק'ור, פדיק'ור

מחלקה מיוחדת לטיפול ביפי הפנים

עובדים מואחים
שרות אדיב

תל-אביב, מאפו 16
פנת כ"יהודה
טלפון 22646